

skal det dog omtrent være den almindelige Regel, at man forstaaer dette saaledes, at der desuagtet skal tilstaaes en Deel derudover. Det er efter min Mening et stærkt Forhold. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) udtalte, at jeg havde taget Maal efter de Ringeste af Statteyderne; men dette har ikke været min Mening. Min Mening var at tage Hensyn til Statteydernes Stilling i Almindelighed og deriblandt ogsaa til de ringest Stillede. Naar det ærede Medlem omtalte, at det var en ufyldstgjørende Erstatning for de tunge Slag, og at der var for disse Mænd bitter Nød og Glendighed, troer jeg, at det ærede Medlem maaskee ikke vilde være utilbøielig til at gaae ind paa en Betragtning, der siger omtrent som saa, at jo mere man herfra søger, under saadanne Lovforslag som det nærværende, at afhjælpe denne Nød og Glendighed, desto mere fremkalder man den maaskee; man fremkalder Forventninger og Forhaabninger, der maae virke stuffende, man frister, ved at vilde afhjælpe al Nød, saa mange unge Mænd ind paa Embedsveien eller paa at forberede sig dertil, at en meget stor Deel ikke kan finde Ansættelse, saa at de netop derved maae komme i Nød og Glendighed. Det ærede Medlem har omtalt, at en Livsbane ikke kan brydes for de heromhandlede Reserveofficerer. Jeg troer ikke, at dette falder rigtig sammen med den Betragtning, der er udtalt af Udvalgets Fleertal, nemlig, at disse Mænd ere saa godt som i deres kraftigste Alder, og at deres Pensionstid tør regnes til endnu at være gennemsnitlig 20 Aar. Hvis disse Mænd ere aldeles ude af Stand til at bryde sig en privat Stilling, beklager jeg dem; men saa maa det ligge i Forhold, der ikke kunne afhjælpes ved denne Lov.

Solstein: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, gif ud fra den Betragtning, at Vedtagelsen af det Lovforslag, som her foreligger, vilde føre os ind paa en uheldig Bane, fordi der derved vilde staaes et Slags nyt Pensionssystem fast i den nuværende Tid, medens vi forøvrigt søge at komme bort fra Pensionssystemet, idet Forslaget gaaer ud paa, at man i et Tilfælde, hvor der ingen Pensionsvet er, skalde gribe til under visse Forhold

at pensionere visse Embedsmænd. Ja, naar det virkelig forholdt sig saaledes, var det en ganske anden Sag, men det ærede Medlem har aldeles overseet, at vi her befinde os i en ganske anden Stilling. Her er ikke Spørgsmaal om at pensionere Embedsmænd, som ikke have nogen Pensionsberettigelse, men her er Spørgsmaal om, om den danske Rigsdag vil udtale en taknemmelig Anerkjendelse til fædrelandsffindede Mænd, der i det Dieblit, da Fædrelandet var i Fare, ikke betænkte sig paa frivilligt at vove Liv og Lemmer ved at gaae med i det Dieblit, da Faren truede stærkest. Det er ganske vist, at Stemninger og Tilstande i Almindelighed ikke bør gjøre sig gjældende ved Lovgivningsarbejder og ikke her i vor Midte; men, mine Herrer, det troer jeg dog, at hvis nogen sinde en Stemning kunde komme til at faae en vis Indflydelse ved en Lov som den foreliggende, saa kunde dog maaskee de nuværende Forhold bære derhen, at man i det nærværende Dieblit tog en saadan Lov særligt i Betragtning, og det er min Ansuelse, at det vilde være smukt, om Rigsdagen just i dette Dieblit udtalte, at den med Taknemmelighed paafjønede en Haandsrækning af kjerligt Fædrelandsfind og Opoffrelse fra enkelte Medborgere, der vare med, da Staten sølte sig betrængt. Vi vide sandelig ikke, hvornaar vi igjen kunne komme til at trænge til Hjælp, og det vilde være godt paa mange Steder og i mange Henseender, om Folkethinget ved en Lov som den foreliggende gif i just den Retning, som det fra Regjeringen fremlagte Lovforslag paapeger.

Sylv. Jørgensen: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Sylv. Jørgensen: Det er alene det, jeg vilde anthde med Hensyn til, hvad det ærede sidste Medlem udtalte, at det rette Fædrelandsfind maaskee ligesaa meget kunde ligge i en fornuftig og sparsommelig Statshusholdning.